

Súd: Okresný súd Prievidza  
Spisová značka: 18Csp/37/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819201910  
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kotríková  
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2019:3819201910.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza, sudkyňou JUDr. Zuzanou Kotríkovou v spore žalobcu: H. E., narodený XX.X.XXXX, trvale bytom F., S. I. XXX/X, občan SR proti žalovanému: Poštová banka, a.s., IČO: 31 340 890, so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábřežie 4, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábřežie 8A, o vydanie bezdôvodného obohatenia a primeraného finančného zadosťučinenia takto

### rozhodol:

- I. Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.
- II. Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ich výške súd rozhodne samostatným uznesením.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou, podanou na tunajší súd dňa 02.05.2019 domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.499,38 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 27.06.2015 a vydania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- Eur. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 18.03.2013 uzavrel so žalovaným Zmluvu o úvere č. 2482897113 na sumu 1.900,- Eur, pričom do dnešného dňa žalobcovi zaplatil sumu 3.399,38 Eur. Predmetná zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, preto vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 1.499,38 Eur. Žalobca tvrdí, že pre uzavretie zmluvy písomnou formou je potrebné, aby došlo k písomnému prijatiu návrhu a v predmetnej veci k prijatiu návrhu nedošlo, pretože žalovaný ako veriteľ neprijal návrh žalobcu ako dlžníka bez výhrad a zmien. V čase podpisu žiadosti o poskytnutie úveru nemal žalobca tvrdí vedomosť o všetkých podstatných náležitostiach úverovej zmluvy a všetky podstatné údaje zmluvy boli vpísané do zmluvy až po tom, čo vypísal a podpísal žiadosť o poskytnutie úveru. Prijatie návrhu so zmenami, doplnkami, ktoré vytvárajú zákonné náležitosti zmluvy nemôže byť účinným prijatím návrhu na uzatvorenie písomnej zmluvy, ale predstavuje nový návrh na uzatvorenie zmluvy, ktorý ale žalobcovi nebol predložený na odsúhlasenie. Zmluva o úvere preto nemohla byť uzavretá platne a zmluva je neplatná resp. k jej uzatvoreniu nikdy nedošlo. Žalobca ďalej uviedol, že v zmluve je RPMN uvedená nesprávne a preto podľa § 11 zák.č. 129/2010 Z.z. je úver bezúročný a bez poplatkov. Predmetná úverová zmluva taktiež obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky ohľadom poistenia schopnosti splácať úver, bodu 3.2. zmluvy, bodu 3.3. zmluvy, bodu 3.4., 3.5. zmluvy s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, kedy neprijateľné zmluvné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Ďalej sa žalobca voči žalovanému domáhal primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože mal za to, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalobcovi formulárovú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil. Ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon vyžaduje. Napriek tomu ním vopred pripravená formulárová zmluva neobsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo on ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. Žalobca má za to, že nárok nie je premlčaný, nakoľko si žalovaný

uplatnil svoju pohľadávku žalobou podanou dňa 31.10.2014 na rozhodcovskom súde, preto nie je možné uvažovať o premlčaní predmetného bezdôvodného obohatenia.

2. Okresný súd Prievidza vydal dňa 07.05.2019 platobný rozkaz proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odôvodnený odpor. Žalovaný uviedol, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný. Úver zo spotrebiteľskej zmluvy bol splatený v celom rozsahu dňa 06.07.2015, čo v konaní nie je sporné. Podľa názoru Krajského súdu v Trenčíne ( konanie sp. zn. 17Co/341/2017) sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľom nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istiny preplatí. Podľa § 107 ods.1 Občianskeho zákonník ( OZ ) sa právo premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Subjektívna vedomosť žalobcu vyplýva zo skutočnosti, kedy sa on dozvedel o okolnostiach, ktoré by mohli mať za následok obohatenie žalovaného. Žalobca sa o predmetných skutočnostiach dozvedel najneskôr pri splatení úveru a zrušení úverového účtu dňa 06.07.2015. Žalobca ďalej tvrdí, že do úverovej zmluvy boli doplnené údaje v jej akceptácii, pričom tieto neboli súčasťou zmluvy o úvere pri podpise zmluvy spotrebiteľom. Predmetnú skutočnosť nijako nepreukazuje ani nedokazuje. Žalovaný popiera, že by bez vedomosti žalobcu do zmluvy dopĺňal akékoľvek informácie. Žiadosť o úver a zmluva o úvere sú totožné. Okrem iného žalobca neobjasnil, prečo ak nemal uzatvoril zmluvu o úvere tento úver prijal v 15-dňovej lehote od uzatvorenia od zmluvy od nej neodstúpil a úver v celom rozsahu splatil. Žalobca v žalobe tvrdí, že RPMN v zmluve o úvere nie je správna a uviedol vyčíslenie RPMN podľa kalkulačky sme.sk, pričom NBS sa k danej kalkulačke vyjadrila, že nepočíta objektívne správne hodnoty, nemožno ju teda apriori považovať za smerodajnú. Žalovaný má za to, že zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti a RPMN bola v zmluve uvedená správne. K primeranému finančnému zadostučineniu žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal dôvodnosť ním požadovaného nároku , neobjasnil ani spôsob výpočtu predmetnej zmluvy a nepreukázal jej skutočnú primeranosť. Pritom zákonnou podmienkou vzniku nároku na finančné zadostučinenie je skoršie úspešné uplatnenie práv na ochranu spotrebiteľa na súde a tento nárok teda vznikne až vtedy, ak sa spotrebiteľ úspešne porušenia práva dovolá. Žalovaný tak žalobcovu požiadavku na vydanie finančného zadostučinenia popiera. Ust. § 3 ods. 5 zák. o ochrane spotrebiteľa nemožno pritom vykladať tak, že toto právo na primerané finančné zadostučinenie má každý spotrebiteľ, ktorý vytkne a to úspešne napr. nejakú vadu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ale poskytnutím takéhoto zadostučinenia má byť kompenzovaná istá ujma, ktorá spotrebiteľovi v dôsledku porušenia práv priznaných mu právnyimi predpismi dodávateľom vznikla. Na základe uvedeného žalovaný navrhol žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu , doručenom súdu dňa 19.06.2019 uviedol, že nesúhlasí s vyjadreniami žalovaného v podanom odpore. Uviedol, že minulý mesiac ukončil so žalovaným súdny spor, ktorého predmetom bola identická zmluva ako v tomto prípade ( konanie sp. zn. 13Csp/54/2017), žalovaný tento spor prehral. Žalobca zavádza a upriamuje pozornosť súdu na obchodné podmienky, čo je v tomto prípade absolútne irelevantné. Jeho podpis na zmluve je na prednej strane, na rozdiel od obchodných podmienok, ktorú sú na strane druhej, žalobca tvrdí, že teda nepodpísal obchodné podmienky, ani svojim podpisom nepotvrdil, že by sa s nimi niekedy oboznámil. Z tohto dôvodu ich ani nemusel dodržiavať. Poukázal na § 112 OZ, kedy ak veriteľ uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. Žalovaný sám potvrdil, že si svoju pohľadávku uplatnil na rozhodcovskom súde, z toho dôvodu premlčacia doba nemohla plynúť. Nakoľko len u žalobcu sa jedná už o druhú takúto neplatnú zmluvu je zjavné, že zo strany žalovaného ide o jasný úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Z tohto dôvodu je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 OZ, preto žalobca na podanej žalobe v celom rozsahu trval.

5. K vyjadreniu žalobcu žalovaný v podaní, doručenom súdu 12.07.2019 uviedol, že tvrdenie žalovaného že v spore sp. zn. 13Csp/54/2017 žalovaný priznal nesprávnosť jeho zmlúv nie je pravdivé, žalovaný podal odvolanie pretože sa domnieval, že absentuje pasívna vecná legitímácia v spore a následne pre hospodárnosť konania bolo rozhodnutím nového veriteľa v spore nepokračovať. Predmetné konanie však nezakladá precedens a v aktuálnom súdnom konaní je žalovaná iná zmluva o úvere, preto je aj potrebné k veci pristupovať samostatne. Zmluva nebola určená za neplatnú, v čom žalobca súd zjavne zavádza. Žalobca nezdôvodnil žiadanú výšku 500,- Eur ako finančné zadostučinenia, preto nie je zjavné

z čoho predmetnú sumu vypočítal a na základe akých skutočností ju považuje za primeranú, nie je zjavný ani dôvod, pre ktorý finančné zadostučinenie vôbec požaduje. Žalobca neunesol dôkazné bremeno.

6. Na výzvu súdu žalobca podaním z 22.07.2019 súdu oznámil, že ak podľa žalovaného subjektívna a objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom splatenia úveru 06.07.2015, týmto vyjadrením žalovaný nepriamo potvrdil vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a taktiež nepriamo priznal, že jeho zmluvy nie sú v súlade so zákonmi SR. O bezdôvodnom obohatení žalobca tvrdí, že sa dozvedel až po doručení listu z rozhodcovského súdu dňa 01.02.2019, kde bolo uvedené, že žalovaný berie späť žalobu v celom rozsahu, na základe čoho sa začal zaujímať o možný vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Nakoľko RPMN, úroková sadzba a celková výška nákladov sú najdôležitejšími aspektmi pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, považuje ich neuvedenie pri podpisovaní zmluvy za úmyselné konanie zo strany žalovaného za účelom bezdôvodného obohatenia. Možno predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že následkom jeho konania nastane zákonom predpokladaná sankcia t.j. že veriteľ nebude môcť od dlžníka žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky a pre prípad, že to tak urobí bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolu indirectus, tzv. nepriamy úmysel), jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Na strane žalovaného nemôže ísť o neobstarlivosť ale ide o vedomé konanie žalovaného v rozpore so zákonom a teda je tu úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie a z tohto dôvodu je potrebné aplikovať ust. Občianskeho zákonníka o 10-ročne premlčacej dobe. Ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie.

7. Súd uznesením zo dňa 03.06.2019 platobný rozkaz č.k. 18Csp/37/2019 - 17 zrušil podľa § 267 ods. 3 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“).

8. Súd pojednával v neprítomnosti žalovaného za účasti jeho právneho zástupcu a vykonal dokazovanie prednesom žaloby žalobcom, prednesom právneho zástupcu žalovaného, oboznámením s listinnými dôkazmi, a to najmä so žalobou, zmluvou o úvere „dostupná pôžička“, výpisom z úverového účtu, listinou tlač histórie zrážky, žiadosťou o realizáciu Dohody o zrážkach zo mzdy, výpočtom RPMN (sme.sk), platobným rozkazom, odporom proti platobnému rozkazu, všeobecnými obchodnými podmienkami, obchodnými podmienkami pre úver dostupná pôžička, sadzobníkom poplatkov, uznesením, vyjadrením žalobcu k odporu, vyjadrením žalovaného, vyjadrením žalobcu, späťvzatím v rozhodcovskom konaní, prehľadom úhrad na úvere ako aj ostatným obsahom súdneho spisu.

9. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil tento skutkový stav:

9.1. Dňa 18.03.2013 žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere č 2482897113, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.900,- Eur, ktorý bol v celom rozsahu splatený, pričom z listiny na č.l. 166 vyplýva, že v mesiaci jún 2015 žalobca istinu úveru zaplatil a v zmysle predmetnej listiny v danom stĺpci (kde je uvedená poznámka, že ak je uvedený údaj ako mínus, žalobca zaplatil viac a má nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia.), pri mesiaci jún 2015 je uvedený údaj - 1476 84 Eur. Nebolo sporným, že žalobca splatil žalovanému celý spotrebiteľský úver.

9.2. Žalobca na pojednávaní pred súdom uviedol, že keď poukazoval na nesprávne uvedenú RPMN (ktorá bola uvedená v zmluve), nebola riadne uzavretá zmluva so žalovaným. Z toho dôvodu si myslí, že ide o úmysel zo strany žalovaného. Svoje tvrdenie opiera aj o rozhodnutie krajského súdu ktorý uviedol, že identická zmluva bola neplatná, resp. že nikdy nevznikla. K čomu žalovaný napísal, že v tomto rozhodnutí sa takéto niečo nenachádza, žalobca preto poukázal na odsek 28 predmetného rozhodnutia, kde je to podľa neho napísané. K premlčaniu uviedol, že sa snaží dokázať 10-ročnú premlčaciu dobu, že tu bol úmysel zo strany žalovaného, nakoľko tých zmlúv bolo niekoľko. Taktiež zotrval na tvrdení, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti. V ostatnom sa pridržiaval podanej žaloby a doterajších písomných vyjadrení.

9.3. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní zotrval na svojich doterajších písomných vyjadreniach. Poukázal na to, že nárok žalobcu je v celom rozsahu premlčaný, pretože uplynula subjektívna aj objektívna premlčacia lehota. Žalovaný zastáva opačný názor ako žalobca a tvrdí, že plynutie lehoty nespočívalo po dobu rozhodcovského konania, tieto lehoty plynuli. S prihliadnutím k tomu, že úver žalobca splatil 6.7.2015, žalovaný tvrdí že aj subjektívna aj objektívna premlčacia lehota uplynuli, nakoľko žaloba bola podaná na súd dňa 10.5.2019. V zmysle platnej právnej úpravy by žaloba mala byť

zamietnutá bez jej ďalšieho skúmania. Ak by súd neprijal takýto právny názor žalovaného, žalovaný sa k odpore vyjadril aj k ostatným námietkam žalobcu a tieto sú v jednotlivých bodoch obsiahnuté. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný a nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je dôvodný a to z toho dôvodu, že takémuto nároku musí predchádzať úspech žalobcu v spotrebiteľskej veci, ktorá má byť skončená právoplatným a vykonateľným rozsudkom a až potom je možné teoreticky uvažovať o uplatnení primeraného finančného zadosťučinenia. Čo sa v žalovanej veci nestalo. Navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalovanému priznať náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%. K 10-ročnej premlčacej dobe uviedol, že je to celkom výnimočný inštitút, ktorý sa používa naozaj iba v prípadoch, kde je preukázaný úmysel, čo aj nepriamy. V tomto súdenom prípade k ničomu podobnému nedošlo. Tvrdil, že uplynula subjektívna aj objektívna premlčacia doba a žalobu je z tohto dôvodu pokiaľ ide o vydanie bezdôvodného obohatenia nutné zamietnuť a primerané finančné zadosťučinenie je absolútne nedôvodné.

7. Súd po právnej stránke podanú žalobu posúdil podľa týchto ustanovení zákonov:

7.1. Podľa § 451, ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

7.2. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

7.3. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

7.4. Podľa § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. V prvom rade bolo povinnosťou súdu zaoberať sa v spore vznesenou námietkou premlčania nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je podľa názoru súdu významná vedomosť oprávneného a nielen možnosť vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia. Pre posúdenie okamžiku vzniku vedomosti žalobcu o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy žalobca preukázateľne získal informácie, na základe ktorých si mohol urobiť dostatočný úsudok o tom, že jeho platby titulom predmetnej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Tým, že splátky uhrádza sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamžiku zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník dozvedel o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu preplatí (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016, sp. zn. 17Co/341/2017 zo dňa 20.06.2018, sp. zn. 17Co/82/2018 zo dňa 07.02.2019). K tvrdeniu žalobcu, že je potrebné námietku premlčania posúdiť podľa § 112 OZ, kedy ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie súd udáva, že v danom prípade ide o nárok, vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, keď z dlhodobou ustálenou rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR je zrejmé, že rozhodcovská doložka uvedená v čl. 10 II časti všeobecných obchodných podmienok žalovaného k predmetnej zmluve o úvere je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná (čo napokon tvrdí aj samotný

žalobca) a nemohla založiť právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská a mediačná , so sídlom Dunajská 15, 811 08 Bratislava v danej veci konať a rozhodnúť. Inak povedané uvedený rozhodcovský súd nebol príslušným orgánom na prejednanie a rozhodnutie v danej veci. Potom ani podanie návrhu na začatie konania na orgán, ktorý vo veci nemal právomoc konať nemohlo spôsobiť spočívanie premlčacej doby nároku žalobcu. Žalobca podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 02.05.2019. Z vykonaného dokazovania najmä z listiny na č.l. 166 súdneho spisu vyplýva, že žalobca preplatil istinu v mesiaci jún 2015. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať v subjektívnej lehote 2 rokov, ktorá lehota v danom prípade uplynula v júni 2017 a najneskôr v objektívnej lehote 3 rokov, ktorá lehota uplynula v júni 2018. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že v danej veci plynie 10-ročná objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku. Podľa názoru súdu ( oproti názoru žalobcu) v postupe žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere nemožno vidieť úmysel získať na úkor klientov bezdôvodné obohatenie. Nie je ani logické, aby žalovaný uzatváral zmluvy, o ktorých vie, že sú neplatné resp. že ani nedochádza k ich uzavretiu. Záujmom žalovaného resp. dodávateľov vo všeobecnosti je , aby mali svoje zmluvné vzťahy uzavreté platne a aby sa na základe uzavretých zmlúv mohli úspešne domáhať svojich nárokov aj na súde. Postup žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere tak nemožno považovať za úmyselné konanie za účelom získania bezdôvodného obohatenia a preto v danej veci je potrebné aplikovať na premlčanie 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

9. Na základe všetkých uvedených skutočností súd rozhodol tak, že žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.499,38 Eur s prísl. zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Vzhľadom na zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania, súd sa nezaoberal ďalšími skutkovými okolnosťami.

10. Žalobca sa v spore zároveň domáhal voči žalovanému aj vydania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- Eur. Z vyššie citovaného ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zrejme, že v ňom upravený nárok na finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy. Pre jej priznanie preto nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola daná aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná. V spore žalobca nepredložil ani neoznačil žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by preukazovali fakt, že utrpel porušením povinností žalovaného ujmu. Súd v prejednávacom prípade nemal preukázané, akú konkrétnu ujmu žalobca utrpel, keďže ju žiadnymi dôkazmi nepreukázal, a teda nebolo by možné následne ani primerane určiť konkrétne finančné zadosťučinenie, ktoré by slúžilo k reparácii (k zhojeniu, odčineniu) vzniknutej ujmy na strane žalobcu. Z uvedených dôvodov žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdenej ujmy, keďže dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obo 52/2010). Pre neunesenie dôkazného bremeno v spore preto súd žalobu žalobcu aj v časti ním uplatnenej sumy 500,- Eur ako primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zamietol.

11. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

12. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

13. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

14. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v spore v celom rozsahu úspešný a preto mu patrí plná náhrada trov konania, t.j. v priznanom rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Súd vyhotovil a expedoval rozsudok podľa § 223 ods. 3 CSP v predĺženej lehote ( SPR č. 1200/19).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Trenčíne.

Podľa § 363 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP"), v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 62 ods. 1 CMP aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 232 ods. 2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona ( Exekučný poriadok).